Sinapinsiemen

4/2018

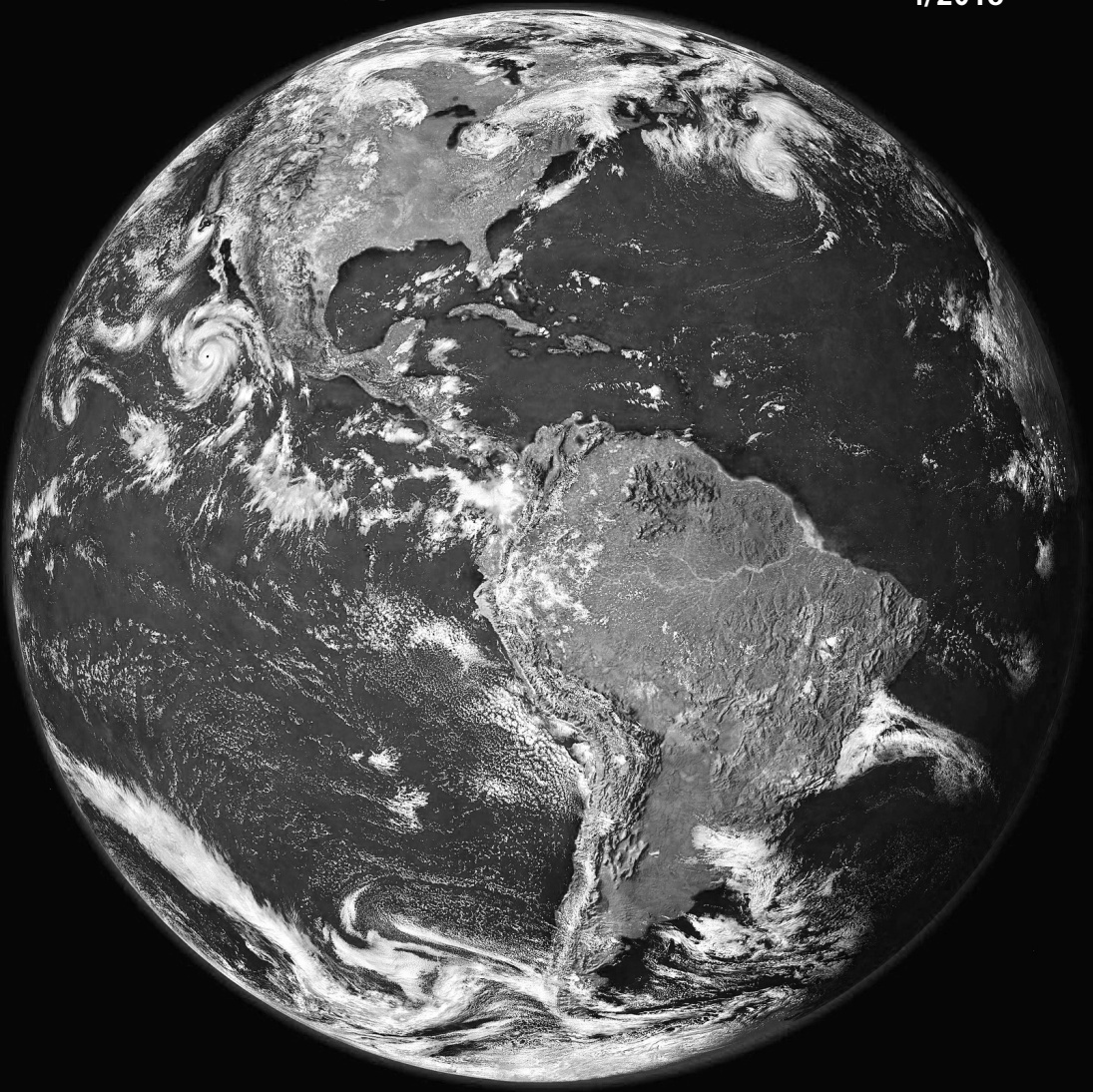

Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.

Sinapinsiemen ry

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen, puh. 050-3014 993
puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi
puh. 050-3014 993

Sihteeri

Saija Kainulainen
sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 050-6254635

Rahastonhoitaja ja kirjakauppavastaava

Heikki Hesso
kirjat@sinapinsiemen.fi

Kummisihteeri

Anne Lindell
kummisihteeri@sinapinsiemen.fi

www.sinapinsiemen.fi
Facebook: **Sinapinsiemen ry**

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)
- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**
- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**
- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**
- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

4 ***Pääkirjoitus- Ehyt elämä***
Matleena Ikola

6 ***Ilmastoahdistuneen rukous***
Elsa Sihvola

8 ***Jumalan todellisuus***
Katri Kuusikallio

11 ***Luomisyhteisö***
Mikko Kurenlahti

16 ***Menkää ja tehotuottakaa***
Tuuli Aitolehti

18 ***Terveiset syyskokouksesta ja -seminaarista***
Teija Liukko

20 ***Ekologisen kriisin keskellä kaivataan hengellisyyden voimaa***
Pauliina Kainulainen

22 ***Takapenkin turinoita***
Juhani Veikkola

24 ***Maailma taskuun- Eheytymisiä***
Sinikka Vuento

28 ***Taizen terveiset***
Marja Väinölä

31 ***Komin kirje ystäville elokuussa***
Elina Malkavaara-Kallinen

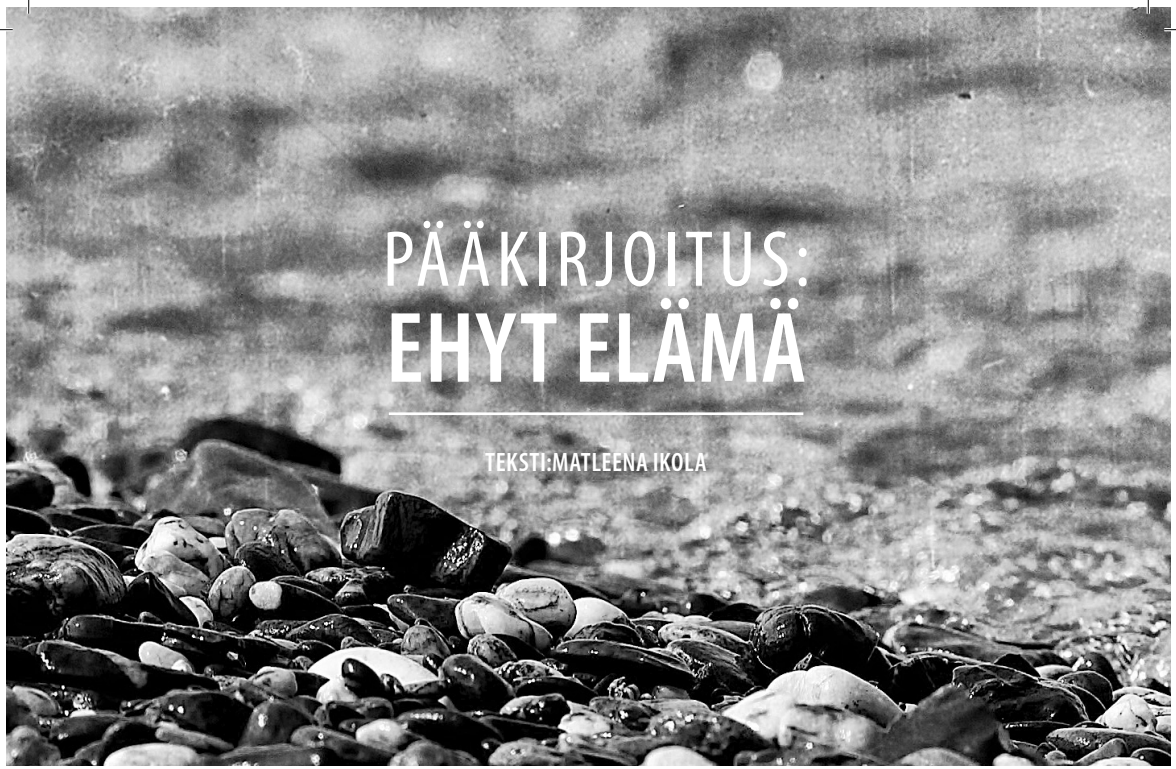

PÄÄKIRJOITUS: EHYT ELÄMÄ

TEKSTI:MATLEENA IKOLA

Millainen on luomakunta, jossa elämä on ehyttä ja elävää? Jossa Luojan ja luotujen välinen yhteys ei ole rikkoutunut, vaan kaikki elämä elää yhteydessä toiseen?

Kaukaiselta tuntuva ajatus, eikö niin. Me olemme vieraantuneet paitsi yhteydestä Luojaamme, eläväksi tekijästämme, myös yhteydestä toiseen, elämästä ympärillämme.

Seuraukset ovat tuhoisat. Yhteydettömyyden kokemus näkyy ja tuntuu.

Enää emme nosta perunaa lähipelloltamme tai teurasta naapurin porsasta juhlan kynnyksellä. Ruokamme tehotuotetaan tehtaissa ympäri maailman, kuljetetaan suurilla rekoilla tuhansien kilometrien päähän, jotta meidän ei tarvitse tehdä muuta kuin marssia lähimarkettiin. Yhteyttä ruoan viljelyyn ei ole. Ehkä siksi silmämme ovat sulkeutuneet siltä valtavalta kärsimykseltä, jota tehotuotano, etenkin eläinteollisuus, maailmassamme aiheuttaa. Tuuli Aitolehti kertoo tästä surullisesta todellisuudesta tekstissään lisää.

Yhteyden puutteesta puhuu myös Mikko Kurenlahti hartaus tekstissään "Luomisyhteisö". Hän kirjoittaa: *"Nykyään yhä useampi meistä tuntuu painivan elämän merkityksettömyyden ja tarkoituksettomuuden kanssa yltäkylläisyyden ja materiaalisen vaurauden ympäröimänä."*

Niin totta. Elämämme on yltäkylläistä ja helppoa, juuri mitään ei tarvitse tehdä itse. Yltäkylläisyyden hintana tuntuu olevan yhteyden kadottaminen. Ilman kokemusta siitä, että olen elävä ja tekevä yhtei-

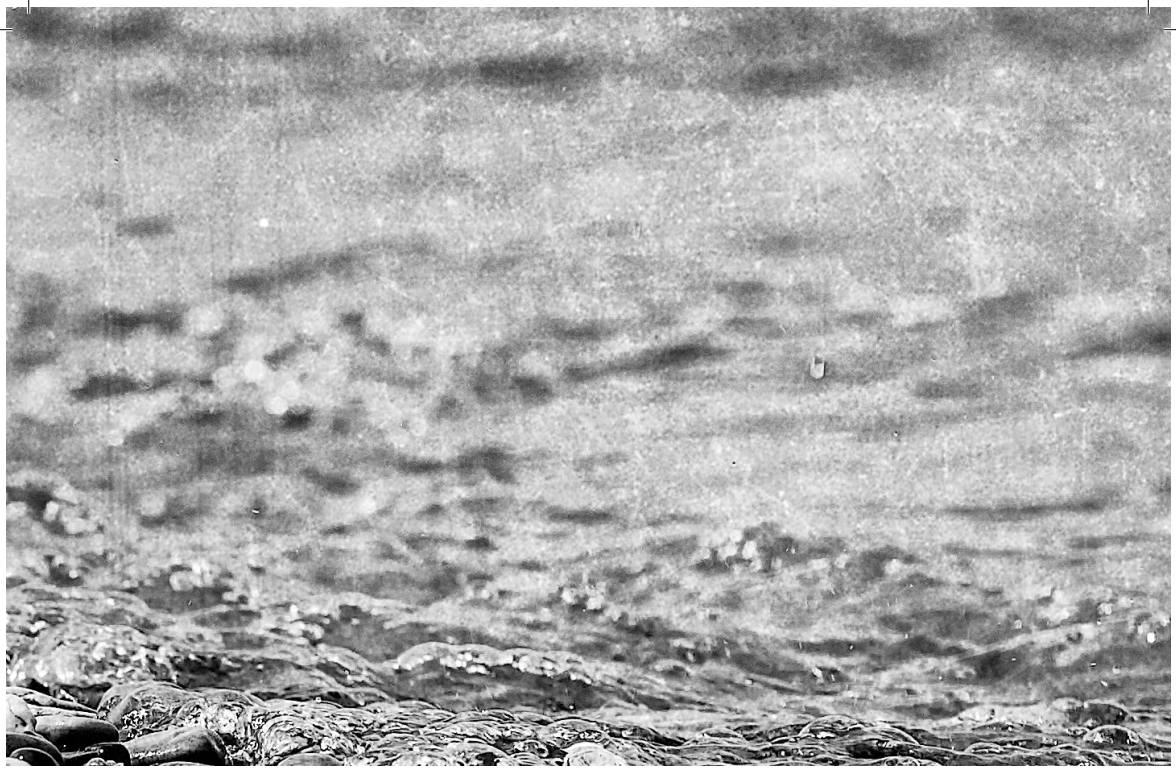

sön jäsen, enkä vain anonyymi kuluttaja, yhteyden ja merkityksellisyys en kokemus katoaa.

Olen aina kadehtinut alkuperäiskansojen tapaa olla luonnossa. Mielikuvieni mukaan he elivät (kenties elävät vieläkin) luonnossa kuin kotonaan, tiesivät tuulen liikkeet ja sateen merkit, osasivat lukea vaeltaminen maastojen hienovaraista kieltä. Kaikesta olemisesta huokui kunnioitus ja yhteys, he olivat luonnon kanssa niin yhtä, ettei erillisyyttä ollut. Ruoan hankinnassa joutui varmasti näkemään joskus vaivaa, mutta he luottivat siihen, että tulevat ravituiksi, kun aika on. Vaihtoehtoja ei ollut.

Me pääkaupunkiseudulla asuvat puhumme luontoyhteydestä ja sen merkityksestä. Tuo sana kertoo paljon; ilman sen kadottamista meidän ei tarvitsisi sitä etsiä. Me olemme kadottaneet yhteyden luontoon ja samalla itseemme, siksi etsimme kuin riivattuina, kärsimme ja ikävöimme jotain, mutta emme saa kiinni, että mitä.

Vastaus on maailman yksinkertaisin. Me ikävöimme yhteyttä. Jumala, kuule meitä.

Haluan tekstini lopussa kiittää teitä rakkaita sinapinsiemeniä yhdessä kuljetusta matkasta. Matkani päätoimittajana on nyt neljän vuoden jälkeen tulossa päätökseen, ja seuraavasta numerosta lähtien päätoimittajaksi astuu Ella Luoma. Sinapinsiemeniä en toki jätä, tässä yhteisössä on toivoni. Tästä yhteisöstä minä etsin yhteyttä.

Kirjoittaja on vielä tämän numeron ajan Sinapinsiemenen päätoimittaja.

ILMASTOAHDISTUNEEN RUKOUS

TEKSTI: ELSA SIHVOLA

Kuten monen muun, myös minun mielessäni ilmastoahdistus on aktivoitunut erityisesti kuluneiden kesän ja syksyn aikana. Olenpahan saanut syventyä aiheeseen yliopistoopinnoissanikin. Kuulun kolmekymppisten sukupolveen, jolle on kerrottu ensimmäisen kerran kasvihuoneilmiöstä jo ala-asteella ja jonka aikuistumista ovat varjostaneet alati konkretisoituvat ympäristökriisin uhkakuvat. Kierrätän, suosin luomua ja kasvisruokaa ja jätän lentämättä, mutta tulevaisuus häämöttää edessä arvaamattomana, ahdistavana, hallitsemattomana. Ystäväpiirissäni mietimme vakavissamme, onko esimerkiksi lasten hankkiminen tällaisena maailmanaikana kestämätöntä. Tuntuu epäreilulta, että tällaiset ristiriidat osuvat juuri meidän elinaikaamme.

Samaan aikaan tunne-elämääni hämmentää toinenkin teema: etuoikeuksieni tiedostaminen. Suomen kansalaisuus, ilmainen koulutus, työllistyminen ja kuuluminen maailman parhaan sosiaaliturvan piiriin ovat etuoikeuksia, josta olisi syytä olla joka päivä kiitollinen. Samaan aikaan etuoikeuksiensa painoa on raskasta kantaa. Tai en minä ainakaan tiedä, miten eläisin sen kanssa, että olen – puhtaan sattuman kautta – se osapuoli, jolla on varaa vaikkapa ohittaa kaupungilla olankohautuksella lähimmäiseni romanikerjäläinen. Joskus pysähdyn auttamaan, usein en, pakottautuen sivuuttamaan syyllisyyteni. Lannistaa ajatella, miten kovin vähän voin tehdä maailman vääryyksien korjaamiseksi.

Kaikkein pahinta on, ettei näistä asioista kunnolla puhuta. Jokaisen on ikään kuin itse ratkaistava nämä kysymykset ja arkiset valinnat omalla kohdallaan. Ja kollektiivisen tunnekäsittelyn, toiminnan ja vertaistuen puuttuessa vinoumien kieltämisen tie muuttuu kahta houkuttelevammaksi. Tai miten sinä olet nämä kysymykset ratkaissut: Miten omien etuoikeuksiensa kanssa voi elää? Miten ilmastoahdistuksen kanssa voi elää?

Luopumiseen suostuminen

Ympäristökriisi on tämän ajan vakava kriisi, mutta sen kohtaamisessa minua lohduttaa ajatella, ettei se ehkä tunnesisällöltään ole sittenkään ainutlaatuinen. Mietin ih-

misiä ennen meitä, esiäitejä ja -isiä sodan jaloissa, kotoa paetessa, läheisten kuollessa, tulevaisuuden särkyessä. Tunnen syvää inhimillistä riippuvuutta näihin kokemuksiin, joissa en ollut itse mukana mutta joihin voin tarinoiden kautta eläytyä, joiden koodit on kirjoitettu geenieni muistiin.

Tunnen myös oman elämäni surut. Niiden syyt vaihtelevat mutta kokemus on sama. Siksi tuntemani ilmastoahdistus on juuriltaan samaa erillisyyden tuskaa, jota olen tuntenut luopuessani lapsuudenkodista, rakastetusta, kokonaisesta elämänvaiheesta joka ei enää koskaan tule takaisin. Suruni luonnon tuhoutumisesta on samaa surua, jota olen tuntenut ruumiini rikkoutuessa, vanhempieni vanhetessa, ennen niin läheisen ystävyyden hiipuessa; tai haikeutta, jolla katson avutonta itseäni vanhasta valokuvasta niin kuin aikuinen katsoo lasta, jota rakastaa. Ilmastoahdistus on erosurua, luopumisen surua. Osallisuutta elämään, joka on lahjaa, lainaa ja luopumista.

Siksi ilmastoahdistus on syvästi inhimillinen kokemus, yhtä aikaa viiltävän ajankohtainen ja vääjäämättömän ikuinen. Olla ihminen on oppia kestämään menetystä, epävarmuutta ja kontrollin menettämistä. Olla ihminen on myös osata ottaa vastaan koko sydämen täyteydellä kaikki kaunis, mikä meille tänään vielä annetaan. Uusi askel asfaltilla. Pyykkikoneen hyrinä. Rakkaan ihmisen kosketus. Yliopistoluento. Sähköposti. Spontaani ilo, jolla katson marraskuisen oravan puikkelehtimista pihan mukulakivillä. Kaikki kukoistaa ja katoaa. Kaikki on pyhää. Kaikki on Jumalan kämmenellä.

Jumalan kämmenellä

Ongelmani eivät ole ratkenneet. En edelleenkään tiedä, miten elää sovinnossa etuoikeuksieni kanssa. Minun on vaikea sietää omia huonoja puoliani, toisten ihmisten heikkouksia ja maailman keskeneräisyyttä. En jaksa lukea lehtiä, sillä ne ruokkivat avuttomuuden tunnettani ja koska omassa elämässä on riittämiin. Monien hyvien asioiden rinnalla on aina kulkeva asioita, joiden kanssa on vain opittava jotenkin elämään, vaikka kipu, syyllisyys ja kaipaus jäisivät. Myös maapallon kohtalo on hallintani ulottumattomissa. Voin vain tehdä oman parhaani ja sitten hellittää ja antaa itseni levähtää keskellä tätä kiihkeää aikaa.

Lopulta maailma on Jumalan hallinnassa; kaikki elämä on syntynyt hänen henkäyksestään. Luottamus minussa uskoo, ettei ole mitään, mitä me ihmiset voisimme tehdä sen kämmenen horjuttamiseksi, jonka päällä koko luomakunta lepää.

Tulevaisuudesta ei voi tietää. Ihmisen ei auta kuin luottaa ja elää. Minäkin nousin tänään taas sängystä, keitin kahvit ja kirjoitin tämän hartauskirjoituksen Sinapinsiemen-lehteen. Toivon merkkejä kai kaikki.

Mielessäni hyräilen mantran tavoin pätkää virsikirjan virrestä 591 Pekka Kivekkään sanoin: *”Luotujensa kodiksi / Luoja maansa tarkoitti / eikä epätoivon erämaaksi.”*

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin maisteri ja teologian kandidaatti ja Sinapinsiemenen toimituskunnan jäsen, joka pitää lehdessä hartauspalstaa.

JUMALAN TODELLISUUS

TEKSTI: KATRI KUUSIKALLIO

Jumalan todellisuus pitäisi nähdä yli koko universumin. Me kuitenkin elämme useissa pienissä ”kuplissa”. Kirkkokuplan tulisi sulkea muut, erilaisetkin, itselleen haastavatkin sisäänsä. Usein näyttää siltä, että kirkkokupla kapenee pieneksi leikkikentäksi omine lainalaisuuksineen. Rakennamme kuplan sisään idealistista hyvää maailmaa, myös vääränlaista hyvää oloa ja turvallisuutta.

Julistamme evankeliumia. Jeesus antaa ilon ja rauhan, vaikka toihan Jeesus mukanaan levottomuuden ja ristiriitoja. Ahdistus on hyvä merkki, se kertoo jotain tärkeää, miten pitäisi toimia, ei vain oman uskonelämän hoitamisessa ja varjelemisessa, vaan keskittyen myös lähimmäiseen, koko yhteiskuntaan ja maapalloon. Yhteiskunnan ja globaalin todellisuuden kupla on erityisesti tämän ajan haaste. Kirkon ääni valona ja suolana tulisi olla enemmän profeetallinen ääni, herättelevä, parannukseen ohjaava, myös sellainen, mikä ei ole aina miellyttävä.

Kohtaamisia

Olin hetki sitten kahden papin pitämässä tilaisuudessa, missä pohdittiin, mihin pappien tulisi keskittyä nykyajassa. Esitelmä lähti liikkeelle maailman tilanteista: ilmastosta, totuuden jälkeisestä ajasta, pakolaisvirroista – sitä seurasi Suomen kirkon tilan tarkastelua lukuina ja faktoina. Todettiin, että numerojen perusteella suunta on laskeva. Lopulta kysyttiin, mitä pitäisi tehdä. Saatiin vastaukseksi: mennä sinne,

missä ihmiset ovat. Kupla koko ajan kapeni kapenemistaan – tuloksena, että pappien pitäisi mennä kaduille ja kauppakeskuksiin kohtaamaan ihmisiä.

En vähättele kohtaamisia. Tiedän, millaisia taakkoja ihmiset kantavat. Ihmisen voi aidosti kohdata pysähtymällä ja olemalla läsnä, vuorovaikutuksessa. Seurakunnan edustaja mielletään myös Jumalan edustajaksi. Hänen vakuutuksensa merkitsee, että myös Jumala tietää, auttaa ja on rakastava.

Silti mietin, oliko ratkaisu lähteä kauppakeskukseen suorastaan nykyajan individualismin alleviivaamista. Mihin jäi se maailmanlaaja todellisuus, mistä lähdettiin liikkeelle? Siihen ei palattu. Tosin viime minuutilla yksi osallistujista totesi, että Jeesuksellakin oli poliittinen ohjelma, pitäisikö kirkollakin olla? Kaipasin keskusteluun laajempien kuplien näkökulmaa. Kaikki ongelmat eivät ole yksilön menetyksiä, kriisejä, ihmissuhdeasioita, ihmisen epämääräisen eksistentiaalisia oloja.

"Kansalaisia koskevaa"

Asioita, myös Jumalan asioita, tulee varmasti viedä eteenpäin monella tasolla samaan aikaan. Osassa kaivataan toimintaa. Mitä jokainen voi tehdä maailman tilan parantamiseksi. Ihminen kauppakeskuksessa hakee merkitystä, arvoa elämälleen ostamalla. Ihminen menee sinne tapaamaan toisia ihmisiä, kokemaan yhteyttä. Voisiko ihminen kauppakeskuksessa valita jotain muuta kuin ostaa tai mennä kirkkoon. Vaikuttaa ilmastonmuutoksen ehkäisemiseen omilla teoilla, osoittaa vieraanvaraisuutta muukalaisille, suojella luontoa ja ottaa

huomioon valinnoissa koko luomakunnan todellisuus. Voisiko sen ottaa puheeksi ihmisen kanssa? Voisiko näistä asioista ottaa kantaa näkyvämminkin?

Uskon ei tarvitse ohjata ja tuudittaa omaan hyvään oloon. Se voi ohjata levottomuuteen, uudenlaisiin, ei-totuttuihin tekoihin, ehkä pieniinkin, mutta merkitykselliseksi koettuihin tekoihin. Moni sanoo pysyvänsä poliittisesti puolueettomana kristittynä. Jos kristityltä kysyy: -Onko ihmisten eriarvoisuus väärin? Onko luonnon tuhoaminen väärin? -Onko totuuden vääristely oman edun tavoittelemiseksi väärin? Eikö kristitty vastaa: On.

Ne ovat poliittisia kysymyksiä. Kristinuskossa on sisällytettynä myös poliittinen ja toiminnallinen agenda. Profeetat olivat yhteiskunnallisia julistajia, muistuttajia ja ennustajia. Jeesus julisti, Jeesus toimi niin. Toiminnan ei tarvitse olla puoluepoliittisia, mutta se voi olla sitäkin. Sana **politiikka** juontuu antiikin kreikan kielen sanasta politikos, "kansalaisia koskevaa". Alkuperältään politiikka on käytännön tai teorian vaikuttamista toisiin ihmisiin globaalilla, kansallisella tai *yksilöllisellä* tasolla.

Kristuksen tähden

Ihmiset kaipaavat sitä, miten he voivat myös toimia paremman maailman puolesta. Yksin uskosta, Kristuksen tähden toimia tämän maailman parantamiseksi. Kirkkokupla ei saa suojella meitä maailman todellisuudelta. Me olemme osa tätä todellisuutta- epävarmuutta, pelkoja, tahtoa vaikuttaa. Mitä tapahtuu maapallolle, ilmastolle, väestönkasvulle, pakolaisvirroille, uskonnoille.

Kristityn tulee olla valona ja suolana maailmassa. Valo voi häikäistä ja suola maistua pahalta. Kyyneleetkin ovat suolaisia. Itkekäämme luomakunnan kanssa kaikkea tuhoa ja menetyksiä. Iloitkaamme jokaisesta valonsäteestä jokaisen kasvin, puun ja eläimen rinnalla. Toimikaamme kristittyinä luomakunnan hyväksi.

Kirjoittaja on aikuistyön pappi ja TSSF, Sinapinsiemen vuodesta 2002.

LUOMISYHTEISÖ

TEKSTI: MIKKO KURENLAHTI

Muutama vuosi sitten osallistuin kansainvälisen kristillisen ympäristöjärjestö A Rochan järjestämään maailmanfoorumiin Portugalissa. Ihmisiä saapui lukuisista eri maista, hyvin erilaisten kulttuuristen olosuhteiden ja elämäntilanteiden keskeltä. Suomalaisesta perspektiivistä oli häkellyttävää kuulla, minkälaisia ongelmia ympäristötoimijat arjessaan kohtasivat. Muun muassa väkivallan uhka oli monen kokemusmaailmassa aivan eri tavalla läsnä heidän koettaessaan esimerkiksi kitkeä laitonta salametsästystä yhdessä viranomaisten kanssa. Myös erilaiset paikalliset levottomuudet, kuten terroristihyökkäykset, heijastuivat suojelutyön käytännön toteutukseen. Ekologinen ja sosiaalinen kestävyys — ihmiselämän ja ympäristön välinen tasapaino — kytkeytyivät kertomuksissa jatkuvasti yhteen.

Eräs Latinalaisesta Amerikasta saapunut osallistuja koitti sanoittaa tämän riippuvuus- ja vuorovaikutussuhteen hengellistä merkitystä ja päätyi käyttämään käsitettä, johon monikaan ei ollut aiemmin törmännyt. Koittaessaan kuvailla ajatuk-

siaan ihmisen asemasta osana luotua todellisuutta, hän käytti ilmaisua: ”creation community”, luomisyhteisö. Hänelle Jumalan luoma maailma ei ollut toisistaan irrallisten esineiden kokoelma, vaan lukuisten toisistaan erilaisten olioiden ja asioiden välistä yhteyttä ja yhteenkuuluvuutta. Tulkinnallinen kehys nousi vahvasti ekoteologisesta traditiosta, jonka sisällä monet ajattelijat pyrkivät uudelleensanoittamaan ihmisen suhdetta meitä ympäröivään todellisuuteen. Erityisesti länsimaissa olemme varsin tottuneita pistekokonaisuuksiin keskittyvään kategoriseen ajatteluun. Globaalien kestävyyshaasteiden edessä tarvitsisimme kuitenkin yhä vahvemmin myös käsitystä siitä, miten pisteet liittyvät toisiinsa. Minkälaisen kuvion ne yhdistyessään muodostavat? Miten ihminen liittyy ympäristöönsä?

Juutalaisen tradition piirissä syntyneitä Raamatun luomiskertomuksia voidaan lähestyä tästä näkökulmasta muinaisina pyrkimyksinä hahmottaa ihmisen suhdetta maailmaan ja etsiä vastauksia olemassaolon arvoitukseen. Esimerkiksi yhteisöllisyyden kokemukseen ja merkityksellisten identiteettien rakentumiseen tähtäävät luomiskertomukset sisältyvät lähes kaikkien kulttuurien henkiseen pääomaan, jolloin tavoitteena on Raamatun kertomusten tavoin tarjota myyttinen ja usein varsin runollinen käsitys tunnetun maailman synnystä. Usein maailman on kuvattu saaneen alkunsa jonkinlaisen kamppailun, konfliktin tai väkivallan seurauksena — jotain rikkoutuu, joku uhrataan, tapahtuu suuri taistelu, alkuolento surmataan. Esimerkiksi Kalevalassa maailman synnyn taustalla on sotkan munien pirstoutuminen ja maailman syntyminen kuorien palasista.

Raamatun luomiskertomuksissa etualalle nousee kuitenkin rakastava yhteys, jossa maailman Luoja puhuu ja antaa elä-

män kaikelle luodulle. Elämän ei kuvata rakentuvan ristiriidoille ja konflikteille, vaan kaikki oleva asettuu harmoniseen suhteeseen olemassaoloa itseään yhdistävän alkupisteen kanssa. Sama siunaus osoitetaan sekä ihmisille että muillekin eläimille: ”Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää. Täyttäkää maa, vedet ja taivaat” — täyttäkää maa elämällä, kaikenlaisella elämällä! Tuloksena on toinen toistaan kannattelevista ja kukoistavaa elämää ylläpitävistä rakenteista muodostuva kokonaisuus, jonka kauneuden edessä teksti päätyy toistamaan itseään kerta toisensa jälkeen: ”Jumala näki, että niin oli hyvä”.

Ihminen muotoillaan yksinkertaisista maallisista elementeistä, maan tomusta, ja asetetaan uuden lajin edustajana jo aiemmin istutettuun puutarhaan. Ihmisen ruumiillinen olemassaolo nousee tästä maailmasta, asettuu hengittävään ja rakastavaan yhteyteen jo kukoistavan elämän kanssa. Elämän, joka ui valtamerten syvyyksissä, kasvaa maassa, vaeltaa jylhillä tasangoilla, kiipeilee puissa ja kallioilla sekä liitelee taivailla. Eeden kuvataan turvapaikkana, jossa ihminen voi iloita Luojansa läsnäolosta yhteydessä muiden elämänmuotojen kanssa. Puutarha ei vain täytä ihmisen fyysisiä tarpeita, vaan syötäviä hedelmiä tarjoavien puiden kerrotaan myös olevan kauniita katsella. Ihminen pääsee osalliseksi myös muotojen, värien, valon, kosketuksen ja tuoksujen maailmoista. Alkukoti on paikka, jossa mieli ja keho ravitaan ja maailma täyttyy ansaitsemattomista lahjoista, luomakunnan ihmeistä ja rakkaudesta.

Kaikki luotu asettuu muun luodun varaan ja yhteyteen. Ihminen ymmärretään osana alati laajenevaa ja hengittävää elämänverkkoa — luomisyhteisöä. Yhä edelleen ihmiselämä asettuu väistämättä riippuvaiseksi muusta luodusta, halusimme tai emme. Me syömme, juomme ja hengitäm-

me meitä ympäröivää todellisuutta. Tätä taustaa vasten on varsin ymmärrettävää, että Vanhan testamentin alkukielessä, hepreassa, ei lainkaan tunneta erillistä sanaa luonnolle. Maailmankuvan kokonaisvaltaisuus ei tunnistanut vastaavaa ihmisen eriyttämistä ympäristöstään, johon nykyään olemme tottuneet.

Samalla inhimilliseen olemassaoloon liitetään vastuullisuuden ulottuvuus: ”Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä”. Paratiisi oli yhtä lailla päätöksenteon paikka. Aadamilla ja Eevalla on mahdollisuus muovata elämänsä heille tarjotun mallin mukaisesti, löytää paikkansa osana kokonaisuutta — hahmottaa oman olemassaolonsa asettuvan väistämättä osaksi lukuisia riippuvuus- ja vuorovaikutussuhteita. Vaihtoehtona on muovata oma tiensä, välittämättä maailman realiteeteista ja sisäisistä säännönalaisuuksista. Näin astumme meille nykyään aivan liian tuttuun väkivallan, konfliktien ja kärsimyksen maailmaan.

Pyrkiessämme irrottautumaan meitä sitovasta elämänverkosta, nousemaan sen yläpuolelle yksilöinä, me revimme Jumalan maailmaa rikki. Kuvitellessamme, että vallitseminen tarkoittaa rajatonta riistoa, me käännämme selkämme osaksemme osoitetulle vastuutehtävälle. Elämä Jumalan kuvana ei nosta meitä muun luodun yläpuolelle tai myönnä oikeutta katsoa toisaalle, kun elämä huutaa apuamme. ”Jumalan kuva” voidaan ymmärtää enemmänkin käsitteenä, joka kertoo ihmisen suhteesta maailmaan ja sen Luojaan: meidät on kutsuttu heijastamaan Jumalan luomistyössä osoittamaa rakkaudellista suhdetta kaikkeen luotuun, asettua elämän puolelle — löytää paikkamme osana luomisyhteisöä. Sosiaalinen ja ekologinen oikeudenmukaisuus eivät ole uskonelämän ulkokehälle asettuvia

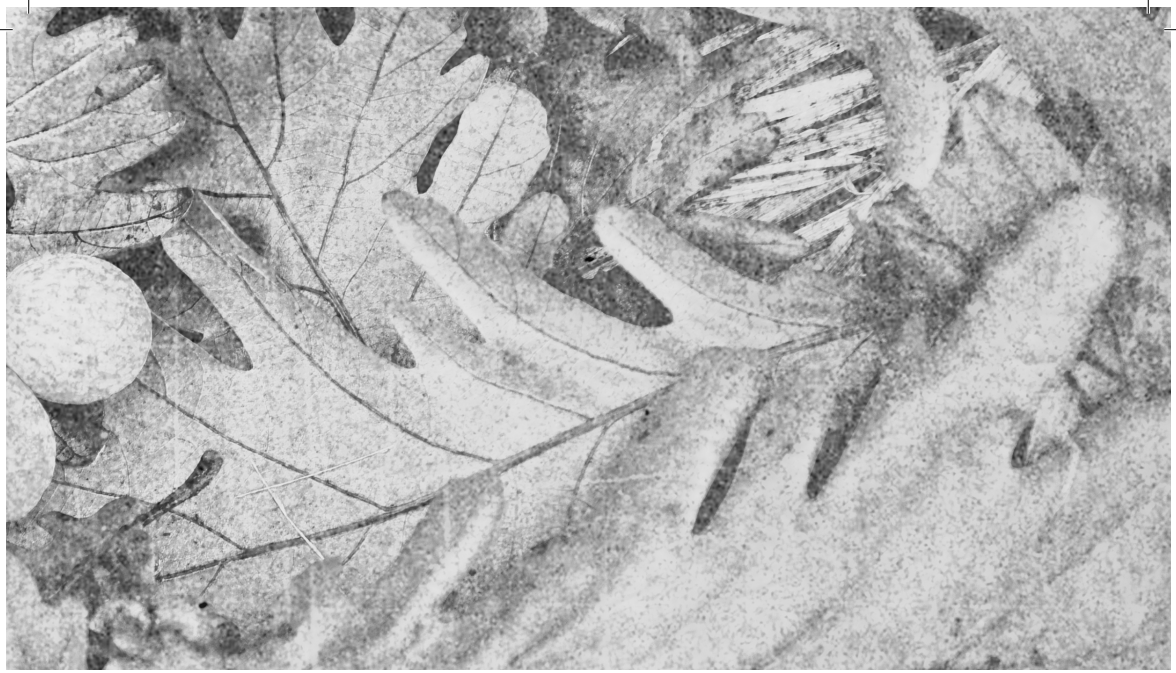

ulottuvuuksia, vaan erottamattomasti osa Jumalan tahdon kuuntelua.

Tätä ei tule myöskään ymmärtää yksiulotteisena kutsuna aktivismiin ja toimintaan, vaan erityisesti kutsuna pysähtymiseen ja hiljentymiseen olemassaolon ytimiin kurottavien kysymysten edessä — suunnan tarkisteluna. Mihin olemme matkalla ja miksi? Ensimmäisten ihmisten kuvataan löytäneen paratiisista ruumiin ja mielen levon keskellä hyvää ja kaunista maailmaa — rauhan arkielämän keskellä, joka kumpuaa merkityksellisestä yhteydestä. Nykyään yhä useampi meistä tuntuu painivan elämän merkityksettömyyden ja tarkoituksettomuuden kanssa yltäkylläisyyden ja materiaalisen vaurauden ympäröimänä.

Ehkä kysymys onkin juuri siitä, miten jäsennymme suhteessa meitä suurempaan kokonaisuuteen, toisiimme sekä elämän päämääriin. Mitä meille tarkoittaa ”hyvä elämä” sekä minkälaista hintaa olemme todellisuudessa valmiita maksamaan sen saavuttamisesta? Miten löydämme tiemme kohti sellaista hyvinvoinnin mallia, joka johtaa samanaikaisesti sekä kokemuksiin yksilöllisestä merkityksellisyydestä että laajempaa hyvää palveleviin rakenteisiin? Miten yhdistää egoismi ja altruismi tavalla, joka on yhteensopiva rajallisen planeetan realiteettien kanssa? Käsitteenä ”luomisyhteisö” nivoutuu yhteen juuri tämänkaltaisten kysymyksenasettelujen kanssa. Nähdä itsensä osana kokonaisuutta on tien etsimistä kohti syvempää elämän yhteyttä tavalla, joka tunnistaa ihmisen ja muun maailman välisen suhteen erottamattomuuden.

Kirjoittaja on ekoteologi ja uskontotieteen väitöskirjatutkija. Kirjoitus on muokattu YLEn lähettämän iltahartauden (1.8.2015) pohjalta

MENKÄÄ JA TEHOTUOTTAKAA

TEKSTI: TUULI AITOLEHTI

Raamatun alkulehdillä Jumala sanoo ihmisille: *”Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: »Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Vallitkaa meren kaloja, taivaan lintuja ja kaikkea, mikä maan päällä elää ja liikkuu.»*

Jumala sanoi vielä: »Minä annan teille kaikki siementä tekevät kasvit, joita maan päällä on, ja kaikki puut, joissa on siementä kantavat hedelmät. Olkoot ne teidän ravintonanne. Ja villieläimille ja taivaan linnuille ja kaikelle, mikä maan päällä elää ja liikkuu, minä annan ravinnoksi vihreät kasvit.» Niin tapahtui. Ja Jumala katsoi kaikkea tekemäänsä, ja kaikki oli hyvää.”

Tämä kertomus kuvaa paratiisia, jossa ihmisen osa oli helppo. Ei ollut vielä syntiinlankeemuksen jälkeistä ahdinkoa, maan kirousta ja ihmisen eroa Jumalasta. Tuossa tilassa luomakunta oli ehyt, ihmi-

nen söi hedelmiä ja marjoja, eläimet söivät vihreitä kasveja. Kaikki oli hyvää.

Nykytilanteessa luomakunta ei ole ehjä eikä kaikki ole hyvää.

Tuossa alkukertomuksessa Jumala ensin siunasi ihmiset ja sitten vasta alkoi ohjeistaa heitä. Niinpä minäkin: ole siis sinä tämän lehden lukija Jumalan syleilyssä ja Hänen siunauksensa ulottukoot sinun päällesi. Sitten ohjeistusta.

Olemme tilanteessa, jossa olemme tehohakanneet metsiä, tehotuottaneet pellot ja tehokasvattaneet kalat ja karjat. Otamme luomakunnasta irti kaiken minkä voimme. Kulutamme, mässäilemme ja kerskailemme.

Jumala on valmistanut meille pelastuksen pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Pelastus ei koske vain meitä ihmisiä, vaan siitä on osallisena koko luomakunta. Ihmiskunnan synti häpäisee luomakunnan oman edun tavoittelemisella tehotuotannossa.

Olemme viimeisten kymmenien vuosien kuluessa oppineet paljon eläimistä, niiden tavoista ja kyvyistä. Tietoisuus ei olekaan ihmisen yksinoikeus, myös monet eläimet ovat tietoisia olemassaolostaan. Eläimet ovat yksilöitä, joilla on persoonallisia tapoja ja kykyjä. Me ihmiset teemme syntiä kun kohtelemme kaltoin eläimiä. Tehotuotannossa ei ole mahdollista kohdella eläimiä ainutlaatuisina yksilöinä, se olisi liian kallista. Tärkeämmäksi on muodostunut ihmisen oikeus saada halpaa eläintä lautaselleen.

Tässä kohtaa ihmisen suhde luomakuntaan on kokonaan rikki. Me, jotka arvostamme luontoa ja luontosuhdetta, me joilla on miljoonia lemmikkejä joita hoivaamme rakkaudella, me jotka koemme pyhyyttä eniten luonnon keskellä. Mitä meille tapahtui?

Kuinka eläinten rääkkäämisestä tuli meille normaali? Miten osaisimme avata silmämme huomaamaan tämän? Nykyisin puhutaan paljon ilmastonmuutoksesta ja sen aiheuttamasta paineesta vähentää lihansyöntiä. Perusteet ovat kiistatta olemassa ja niiden pohjalta lukuisat ihmiset ovat tehneet hyviä päätöksiä lisätä kasvisproteiinien käyttöä omassa arjessaan.

Olisiko niin, että vasta kun päädymme oikealle polulle, silmämme avautuvat näkemään muutakin? Olisiko niin, että sisäinen syyllisyys lihan syömisestä estää meitä huomaamasta, miten eläimiä tehotuotannossa kohdellaan? Luotan siihen, että ihmiset kykenevät muuttumaan. Hidasta se kyllä on. Kuinka monta sukupolvea tuotantoeläimiä vielä tarvitaan ennen kuin sinä lakkaat syömästä tehotuotettua lihaa?

Luomakunnan pelastukseen voimme kaikki olla osallisia tässä maailmassa.

Kirjoittaja on yhteisöpappi Paavalin seurakunnasta, jossa on organisoinut mm. vegaanisen ruoanlaiton kursseja.

TERVEISET SYYSKOKOUKSESTA JA -SEMINAARISTA

TEKSTI: TEIJA LIUKKO

Sinapinsiemenen syyskokous ja -seminaari pidettiin 10.11.2018 Ukinrannassa. Yhdistyksen kokous hyväksyi toimintasuunnitelman ja talousarvion vuodelle 2019 sekä vuoden 2017 tilinpäätöksen. Hallitukseen valittiin uusina jäseninä Sinikka Luokkanen vuoden 2019 loppuun saakka Olavi Heinon tilalle ja Saija Kainulainen kaksivuotiskaudelle 2019–2020.

Vuonna 2019 Sinapinsiemenen toiminnan painopisteinä ovat sen kansainväliseen diakoniaan liittyvän toiminnan tunnettavuuden lisääminen ja Taize-yhteyden vahvistaminen. Yhdistys alkaa ylläpitää kalenteria, johon kootaan Taizé-teemaisia tapahtumia ympäri Suomea. Olemme mukana Taizé-aiheisten tapahtumien järjestämisessä, tuemme nuorten matkustamista Taizéhen rahankeräyksellä ja julkaisemme sähköisen oppaan Taizéhen yksin matkustamisesta. Ensi vuoden aikana alkaa myös Lihaton päivä -kampanja, joka kannustaa olemaan syömättä lihaa kahtena päivää viikossa.

Rauhan tekijöitä

Syysseminaarissa Timo Virtala piti alustuksen rauhanaktivismista. Virtala on sosiologi ja luokanopettaja, ja hän on toiminut muun muassa siviilipalveluskeskuksen kouluttajana ja Loviisan rauhanfoorumin pääsihteerinä. Hän on koonnut kertomuksia rauhanaktivistien onnistuneista kampanjoista maailmalta, ja näiden esimerkkien avulla hän kertoi väkivallattomuuden voimasta.

Väkivallattomiin protesteihin voi liittyä epäilyksiä niiden vaikuttavuudesta. Virtala kertoi Erica Chenowethin ja Maria Stephanin tutkimuksesta, jonka mukaan viimeisen reilun sadan vuoden aikana väkivallattomat kampanjat diktatuurin alta nousemiseksi ovat saavuttaneet tavoitteensa lähes kaksi kertaa niin usein kuin väkivaltai-

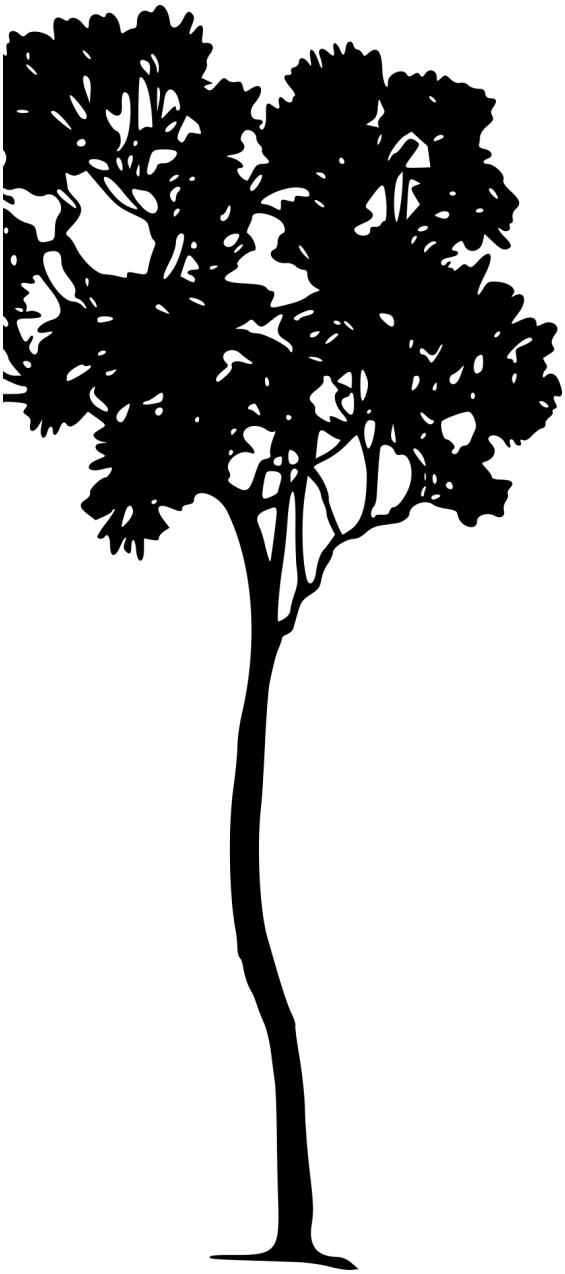

set. Syynä tähän on, että suurempi joukko on valmis lähtemään mukaan väkivallattomiin vastarintakampanjoihin, ja keinojen valikoima on myös suurempi.

Esimerkiksi Puolassa 1980-luvulla ihmiset protestoivat television propagandauutisointia vastaan nostamalla televisionsa ikkunalaudoille ja työntämällä niitä kottikärryissä puistossa iltauutisten aikaan. Chileläiset protestoivat samalla vuosikymmenellä Augusto Pinochetia vastaan kolistamalla kattiloita parvekkeilta kerran kuukaudessa. Serbiassa Slobodan Miloševićin syrjäyttämiseksi vallasta taisteltiin muun muassa huumorin keinoin. Virtala kertoi oppositiovaikuttajien todenneen, että diktaattoria ei kannata haastaa hänen omassa leipälajissaan, eli väkivallan käyttämisessä, vaan siinä, kenen joukoissa hauskempaa.

Virtala totesi, että pasifismi nähdään usein kieltäytymisenä tekemästä jotain, mutta tosiasiassa se on aktiivista toimintaa. Tarkoittaahan pasifisti sananakin rauhan tekijää. Virtala korosti, että väkivallattomissa kampanjoissa suunnitelmallisuus ja pitkäjänteisyys on tärkeää yhtä lailla kuin väkivaltaisissakin. Myös väkivallattomien keinojen käyttöä voi harjoitella, ja siinä voi tulla paremmaksi. Väkivallattomuuden periaatteena on toimia epäoikeudenmukaisuutta, ei ihmistä vastaan. Tavoitteena on toisen osapuolen ymmärrys ja ystävyys.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen tiedottaja.

EKOLOGISEN KRIISIN KESKELLÄ KAIVATAAN HENGELLISYYDEN VOIMAA

TEKSTI: PAULIINA KAINULAINEN

Elämme keskellä vakavaa ekologista kriisiä. Monet kärsivät ympäristöahdistuksesta. Kristilliset kirkot voivat tuoda toivon sanomaa – mutta mihin toivo perustuu? Mitä annettavaa kristillisellä hengellisyydellä ja kristittyjen yhteisöillä on tässä ajassa?

Ekologisen kriisin perussyy ja synty on ihmisen sydämessä. Pelko, mukavuudenhalu ja turvallisuuden varmistelu saavat kuluttamaan yli kohtuuden. Kontemplatiiviseen eli hiljaisen rukouksen perinteeseen sisältyy tärkeitä elementtejä, jotka voivat auttaa hoitamaan ylikulutuksen juurisyitä. Kyseessä on rukous, joka muuttaa ihmistä ja koko hänen elämänmuotoaan.

Kontemplatiivisen rukouksen keskiössä on esimerkiksi irti päästämisen ja iloisen luopumisen eetos. Hiljainen rukous voi auttaa saamaan kosketuksen sellaiseen mielen syvyyteen, jossa ihminen kohtaa Jumalan Hengen runsauden, ilon ja voiman. Tällaista voimaa tarvitaan nyt muuttamaan ihmiskunnan suuntaa.

Hiljainen rukous estää mieltä lamaantumasta uhkakuvien vuoksi. Samalla se yhdistää mielikuvituksen lähteisiin, niin että yhdessä voimme kuvitella toisenlaisen maailman. Millainen olisi maailma, jossa suhteemme luontoon olisi hengellinen, täynnä kunnioitusta ja rakkautta? Miten tällainen todellisuuskäsitys tuntuisi kirkkojemme ja seurakuntiemme ratkaisuissa?

Aiheesta kiinnostuneita kutsutaan koolle Enonkosken luterilaiseen luostariyhteisöön keväisenä viikonloppuna hiljentymään ja pohtimaan yhdessä, mitä hengelli-

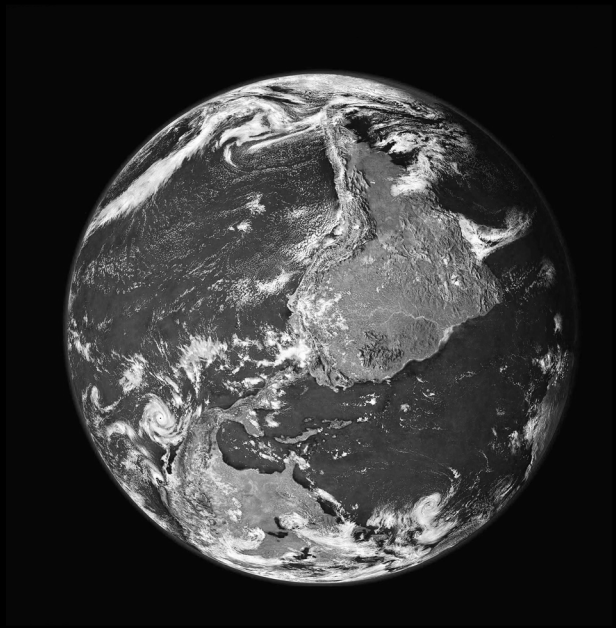

Mitä kristillinen hengellisyys voi antaa keskellä ekologista kriisiä? Ekumeeninen hiljaisuuden ja pohdinnan viikonloppu Enonkosken luostariyhteisössä pe-su 26.-28.4.2019

syyden tuominen mukaan ekologiseen toimintaan voisi tarkoittaa käytännössä.

Viikonlopun aikana on tarkoitus varata aikaa monipuolisille aivoriihille siitä, mikä voi olla kirkkojen ominta antia ekologisen tasapainon tavoittelussa. Kuulemme pieniä alustuksia eri kirkkokuntien näkökulmista ja pohdimme millaisia uusia ulottuvuuksia voidaan tuoda kirkkojen ympäristötyöhön. Päivien mittaan vietämme rukoushetkiä luonnossa ja luostariyhteisön kappelissa, kuulostelemme aikamme vakavia haasteita myös Raamatun ja hiljaisen rukouksen perinteen äärellä.

Hinta täysihoidolla n. 150 €. Järj. Enonkosken luterilainen luostariyhteisö yhteistyössä Suomen Ekumeenisen Neuvoston ja Kuopion Ortodoksisen seurakunnan kanssa.Lisätietoja ja ilmoittautuminen 4.4. mennessä luostariyhteisön pappi Pauliina Kainulainen, **pauliina@luostariyhteiso.fi** tai **0500-894 650**.

Enonkosken luostariyhteisöstä löytyy lisää tietoa sivustolta **www.luostariyhteiso.fi**.

Kirjoittaja on Enonkosken luostariyhteisön pappi.

TAKAPENKIN TURINOITA

TEKSTI: JUHANI VEIKKOLA

Olemme ihmiskuntana joutumassa tuomiolle. En tiedä onko se viimeinen, ehkä pikemminkin ensimmäinen: tuskin koskaan aikaisemmin on ollut tilannetta, jossa koko ihmiskunta asetetaan tuomioistuimen eteen ja julistetaan syylliseksi. Maapallon tuhoamiseen. Elämäntapamme ei kerta kaikkiaan voi jatkua tällaisena, jos haluamme pelastaa maapallomme! Koko ihmiskunta on parannusvaatimuksen edessä. On löydettävä kokonaan uusi tapa elää tällä planeetalla yhdessä, jos ylimalkaan haluamme säilyttää sen elinkelpoisena.

Vähitellen se aletaan tajuta ja se synnyttää ahdistusta. Tällä vuosikymmenellä on alettu puhua ilmastoahdistuksesta ja laajemmin ympäristöahdistuksesta. Varsinkin monelle nuorelle ja nuorelle aikuiselle ympäristöahdistus on arkipäiväistä, mutta kyllä sitä tuntee elämänmenoa takapenkiltä tarkkaileva eläkeläinenkin.

Yle-uutiset kertoi huhtikuussa, että Aalto-yliopisto on kevään aikana tarjonnut opiskelijoille keskusteluryhmää, jossa käsitellään ilmastonmuutoksen herättämiä tunteita ja ahdistusta.

Ympäristö- tai ilmastoahdistus ilmenee kuten mikä tahansa muukin ahdistus. Lievimmillään se voi olla ahdistuneisuutta ja levottomuutta, mutta pahimmillaan ahdistus voi lamauttaa tai aiheuttaa psykofyysisiä oireita. Suru, viha, syyllisyys, häpeä. Muun muassa näitä tunteita on kirjoitettu ylös huoneen fläppitaululle eräällä ryhmän tapaamiskerralla.

Onko oikeutta olla näin hyvinvoiva, kun Tyynenmeren saaret uppoavat? Tähän meidänkin tekomme ovat vaikuttaneet, pohdiskelee ympäristöahdistusta tutkinut teologian tutkijatohtori Panu Pihkala. Hän on kirjoittanut kokonaisen kirjan ympäristöahdistuksen kohtaamisesta.

Ilmastonmuutoksen vaikutukset, kuten pakolaisuus, ovat jo näkyneet Suomessakin. Meillä niin kuin muissakin Euroopan maissa viranomaiset ja poliitikot ovat jo alkaneet valmistella lainsäädäntöä, jolla rajoitetaan ympäristöä saastuttavaa toimin-

taa tai korotetaan sen hintaa. Se tulee aiheuttamaan kansannousuja ja mellakoita, kuten Ranskassa ja Saksassakin on viime päivinä nähty.

Takapenkin tarkkailija mietiskelee, että se uusi elämäntapa, jonka pitäisi löytyä, ei voi perustua vain rajoittamiseen, torjumiseen ja kieltämiseen. Jokin myönteisempi sisältö sille olisi löydettävä. Voisiko kirkko sanomastaan käsin olla avaamassa sitä? Voisivatko kristilliset yhteisöt ja seurakunnat olla uuden elämäntavan airuita?

Realisti pudistelee heti päätään. Historiassa kirkot ja kristilliset piirit ovat yleensä olleet muutoksen vastustajia tai jarruttajia. Ainakin julkisuudessa on luotu sellainen kuva. Tosiasiassa kristillisistä yhteisöistä on lähtenyt myös monia impulsseja yhteiskunnan uudistamiseen siellä, missä ne eivät ole juuttuneet dogmaattisiin kiistoihin tai sisäänlämpiävään hengellisyyteen.

Avainkysymys tulee olemaan aineellisen kulutuksen vähentäminen. Juuri se tulee aiheuttamaan ahdistusta. Voiko se ylipäätään tapahtua muuten kuin äärimmäisen pakon edessä ja väkivaltaisesti? Silloin syntyy paljon uhreja. Tämä on todellinen haaste, joka on edessämme.

Olisiko ajateltavissa, että alkaisimme käyttää tavaroita yhteisöllisemmin? Silloin lisäisimme niiden käyttöarvoa ehkä moninkertaiseksi niiden markkina-arvoon verrattuna. Se vähentäisi tuotannon tarvetta ja säästäisi luonnonvaroja. Digiteknologian kehitys on luonut yhteisölliselle kulutukselle ja kierrätykselle uusia mahdollisuuksia, joista on jo esimerkkejä olemassa.

Mutta eikö tämä lisäisi työttömyyttä, toimeentulovaikeuksia ja yritysten konkursseja? Varmaankin, ellei ajoissa pystytä sopeutumaan uuteen elämäntapaan. Näihinkin ongelmiin on etsittävä uusia yhteisöllisiä ratkaisuja.Ympäristöahdistus on kuitenkin kohdattava, sitä ei ole torjuttava eikä terapoitava näkymättömiin.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi ja teologian tohtori, joka toimi pitkään Sinapinsiemenen puheenjohtajana ja sen jälkeen tämän lehden toimittajana.

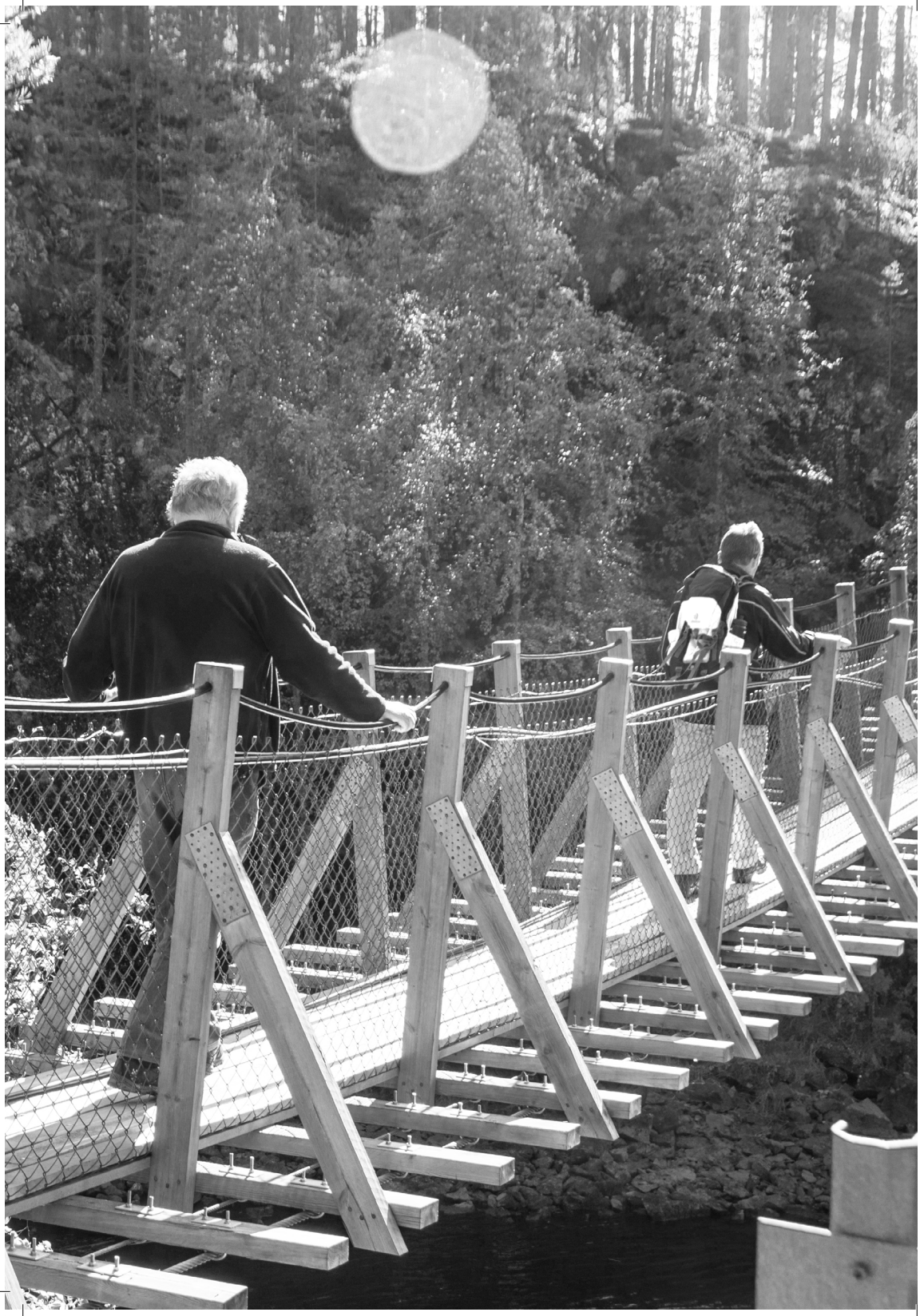

MAAILMA TASKUUN: **EHEYTYMISTÄ**

TEKSTI JA KUVAT: SINIKKA VUENTO

Lapsuuden ystävilläni oli viime kesänä missio. He halusivat tutustua mahdollisimman moneen suomalaiseen kansallispuistoon. Keskisuomalaisuudesta oli heille etua. Hetkessä kansallispuisto-oppaasta oli ruksattu yli kymmenen käyntikohdetta. Tutuksi tulivat Leivonmäki, Pyhä-Häkki ja Isojärvi. Päijänteelle he pääsivät omasta rannasta.

Olin kateudesta vihreä. Etelä-Karjalasta ei kansallispuistoja löydy. Sen sijaan sydän on syrjällään joka kerta, kun ajamme mökillemme Saimaan rannalle. Näkyykö uusia punaisia nauhoja metsän reunassa? Onko upea sekametsä mökkimme takana jo mennyt nurin? Koneiden jäljiltä luonto vaikertaa. Linnut etsivät turhaan pesäpuita. Maastossa törröttävät toisiinsa kietoutuneet, silpoutuneet puunrangat. Marja- ja sienisato on mennyt vuosikausiksi.

Pakko meidänkin oli mennä etsimään oikeaa metsää ja raiskaamatonta luontoa. Ensimmäinen kohde oli Oulangan kansallispuisto. Jo vuosituhannen alussa tutuksi tullut Karhunkierros piti kiertää jo testataksemme eläkeläiskuntomme. Viimeksi melkein juoksimme polun läpi. Ikääntymisen järkiinnyttäminä käytimme nyt kiertoon kolminkertaisen ajan edelliseen verrattuna. Bonuksena oli lapsuuden ystävien seura. Oli voimaannuttavaa kokea yhdessä koskien kuohut, riippusiltojen ylittämisen jännitys ja koskemattoman metsän lumous. Kun oli noustu 200 askelta ylöspäin, jutteluunkin tuli terveellinen tauko. Kallioportin näköalapaikalta saimme palkkioksi henkeäsalpaavan näköalan Kitkajoen laaksoon.

Vuosia olimme haaveilleet retkestä Koloveden ja Linnansaaren puistoihin Etelä-Savossa. Ajatuksena oli mennä sinne pienellä matkaveneellämme. Tosin Koloveden moottoriveneellä liikkuminen oli kiellettyä. Kanoottikyyti pelotti, vaikka sen autuaaksi tekevästä vaikutuksesta olin kuullut monia tarinoita. Majoituimme siis Oravin leirintäalueelle, josta suuntasimme ensin kohti Koloveden maisemia. Aamu oli hieman sumuinen. Ikimetsän rauha otti meidät syleilyynsä jo ensi metreillä. Se oli suojannut myös sienien kasvua, kun helle muualla Suomessa oli kuivannut kaikki rihmastot. Muovipussi täyttyi pian herkuista, joita kierrokselta palattuamme esittelimme myös belgialaisseurueelle. Toiset tapaamamme ihmiset olivat myös ulkomaalaisia. Nuotiopaikalle lipui tyylikkäästi kajakki, josta purkautui pariskunta yökamppeineen eväitä syömään. Kehuivat Suomea ja suomalaisia, ihastelivat meidän suurenmoista luontoamme. Eipä näkynyt

polulla maanmiehiä nauttimassa tästä ilmaisesta lahjasta.

Linnansaaressa toistui sama kuvio. Yhdysvene saareen täyttyi ulkomaalaisista. Linnansaari on ihmeellinen yhdistelmä lempeitä lehtoja ja huikeita kalliojyrkänteitä, joista tarkkaavainen patikoija voi löytää 5000 vuotta vanhoja maalauksia. Taas saimme nuotioseuraa. Jaoimme yksinkertaiset eväämme yksinäisen purjeveneilijän kanssa. Hän kertoi tehneensä tuttavuutta norpan kanssa. Sen kotivesillähän oltiin. Kierroksen päätteeksi menimme hengittämään yli sata vuotta vanhan torpan rauhaa. Kuvittelimme kaskisavun leijailevan peltojen yllä. Yhdysveneen tuloa odotellessa juttelimme ranskalaisten nuorten kanssa. He kuvailivat hirvikärpäsiä ja kyselivät hieman kauhistuneina, ovatko ne terveydelle vaarallisia. Vakuutimme, ettei kuolemanvaaraa ole.

Vielä saimme syksyn koittaessa nauttia yhden suurenmoisen kansallispuiston aarteista. Kiersimme lasten ja heidän lastensa kanssa Tervajärven reitin Repovedellä. Kahdeksan hengen ja kolmen koiran seurueemme sulautui mainiosti kansainväliseen reppukansaan. Yhden kallion kupeessa pari japanilaistyttöä vilkuili huolissaan harmaita hiuksiamme ja varoitteli, että jatko oli ”quite rocky, be careful”. Tervajärven pohjoispäässä kohtasimme Repoveden puiston luonnontilaisimman osan. Nuuhkimme autuaina vanhan metsän tuoksua. Teki mieli jäädä siihen, antaa silmien levätä omia aikojaan kaatuneissa tai salaman halkaisemissa puissa, käpertyä myrskyn rakentamaan kuusenhavupesään. Vaikka runsas patikoijajoukko hieman häiritsikin, olimme iloisia, että niin moni suomalainenkin oli löytänyt tänne ikirauhan tyyssijaan.

Monta polkua kävelimme viime kesänä kotimaisemissakin. Orrainpolku ja Jääkauden jälkiä seuraileva reitti eivät tosin ole kansallispuistoja, mutta huikeita elämyksiä nekin tarjoavat korkeine kallioineen ja satumaisine Saimaa-näkymineen.

Lokakuun viimeisenä viikonloppuna piipahdimme Pietarissa. Katselin monumentaalista maisemaa Iisakin kirkon kattotasanteelta ja ajattelin, että kyllähän tämäkin sopii teemaan Luomakunnan eheys. Oli iso liuta enkeleitä siivet levitettyinä geometrisen tarkasti rakennetun puistoalueen ylle.

Miksi sitten kaipasin pystyyn lysähtäneitä lahopuita, sammaleen kosteaa huurua ja myrskyn rakentamia holvikaaria? Vasta tuossa luonnon omaehtoisessa kaaoksessa tulen ehjäksi.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva suomen kielen opettaja, joka on toiminut myös lehtien toimittajana ja tiedottajana erilaisissa organisaatioissa.

TAIZEN TERVEISET

TEKSTI JA KUVAT : MARJA VÄINÖLÄ

Vuosi Taizéssa on seurannut jo tuttua rytmiä. Tässä lyhyt katsaus joihinkin tapahtumiin.

Toinen muslimien ja kristittyjen välisen ystävyyden viikonloppu oli tänä vuonna heinäkuun alussa. Kukkulalla oli tällä ensimmäisellä suurella kesäviikolla 2500 nuorta ja heidän lisäkseen torstaista sunnuntaihin 300 muslimia ja kristittyä rukoilemassa ja keskustelemassa yhdessä. Viime vuonna tapaaminen oli ranskankielinen, nyt laajennettiin muihin maihin. Alustajia oli ainakin Egyptistä, Englannista ja Libanonista ja Ranskasta Marseillen apulaispiispa jonka erityisvastuulla piispainkokouksessa on uskontojen välinen dialogi. Hänen mukaansa dialogissa usko voi joutua koetukselle. Dialogissa joutuu hyväksymään sen että toisen uskossa on totuutta jota en itse ehkä ymmärrä. Joutuu hyväksymään sen että Jumala on suurempi kuin uskoinkaan.

Nuorten aikuisten erityisviikko runsaine ohjelmineen elokuun lopussa pidettiin jo 4. kerran. Siitä on siis tullut perinne, eli ensi vuonna taas tavataan. Suomalaiset osallistujat ovat luvanneet kertoa kokemuksistaan toisaalla tässä lehdessä. Mainittakoon että silloin lauantain iltarukouksen yhteydessä uusi indonesialainen veli Yohan liittyi veljestöön. Itse sain olla todistamassa kun pääsiäisenä veli Jean antoi pysyvät lupaukset.

Marraskuisena lauantaina oli jo 3. Taizén veljien ja Chalon-sur-Saônen ortodoksisen seurakunnan järjestämä ortodoksinen päivä Taizéssä. Teemana oli tällä kertaa ”Kaikki todellinen rukous tulee sydämestämme ”. Aamupäivä oli omistettu rukoukselle ja liturgialle, iltapäivällä oli monta alustusta rukouksesta.

Luottamuksen pyyhiinvaellus on jatkunut jo 40 vuotta. Tarkoituksena rakentaa rauhaa ja luottamusta kansojen, kirkkojen ja uskontojen välillä. Sen etappeihin kuuluu nuorten tapaamisia eri puolilla maailmaa. Niistä parhaiten tunnemme Euroopan kokoukset joulukuun lopussa. Tänä vuonna kokoonnutaan Madridiin.

Luottamuksen pyhiinvaelluksen 7. Aasian kokoontuminen pidettiin Hongkongis-

sa elokuussa. Siellä oli 2500 nuorta 50 eri maasta, heistä peräti 700 Manner-Kiinasta. Veli Alois ja kymmenkunta muuta veljeä oli mukana. Lauluja oli käännetty monille aasialaisille kielille.

Muita etappeja vuoden mittaan olivat Lviv Ukrainassa vappuna ja Graz Itävallassa syksyllä. Ensi vuonna syyskuussa Kapkaupungissa on 5. Afrikan alueen kokous. Ja maaliskuussa Beirutissa Libanonissa pidetään kansainvälinen ekumeeninen nuorisokokous.

Veljestön uutisia vielä. Pääsiäisenä veli Jean antoi sitovat lupaukset, ja elokuun lopussa nuori indonesialainen Yohan liittyi veljestöön. Veli François oli juuri täyttänyt 89 vuotta, kun hän yllättäen kuoli iltarukouksessa elokuussa. Hän tuli nuorena teologianopiskelijana Hollannista Taizéhen vuonna 1951. Hänen erikoisalaansa oli raamatuntutkimus ja hän oli myös muusikko joka usein soitti urkuja Sovituksenkirkossa. Hän oli säveltänyt monta Taizén laulua. Monen vuosikymmenen ajan hän oli ollut vastuussa nuorten veljien ohjauksesta.

Kirjoittaja on Ranskassa asuva Sinapinsiemen, jonka vierailut Taizéssa eivät vielä ole loppuneet.

KOMIN KIRJE YSTÄVILLE ELOKUUSSA

KÄÄNNÖS JA KOMMENTIT:
ELINA MALKAVAARA-KALLINEN

Rakkaat terveiset Kiitos Innistä, Manipurista. Edellisestä kirjeestäni on kulunut aikaa, mutta olette olleet ajatuksissani. Rukoilen teidän kaikkien puolesta joka aamu. Niin koen olevani yhteydessä teihin. Enimmän aikaa työskentelen nyt kotikyläni kirkossa, joten voin viettää Kiitos Innissä päivän tai enintään kaksi viikossa. Kylässä papin työ on erilaista kuin suurilla paikkakunnilla: seurakunta voi tarvita rukousta tai neuvoja epätavallisiin aikoihin, ja minun oletetaan olevan käytettävissä. Kylässä pappi on joka suhteessa sekä hengellinen että yhteiskunnallinen johtaja. Hän on vastuussa kaikesta kirkkoon liittyvästä. Esimerkiksi kotikylässäni rakennetaan uutta kirkkoa, ja siksi olen kiireinen. Sen tähden, ystävät, pyydän teitä sietämään sitä, että en useinkaan ehdi kirjoittaa. Tietenkään kirjeeni eivät hyödytä teitä mitenkään... mutta yhteisen projektimme kannalta, sen mihin olemme uskaltautuneet Kiitos Innissä, teidän on hyvä olla perillä sen edistymisestä ja haasteista.

Ystävät, Facebookin kautta osa teistä jo tietää, että meitä siunattiin toisella pojalla 9.heinäkuuta. Kiitos rukouksistanne. Kaikki Kiitos Innin lapset ovat olleet innoissaan uudesta vastasyntyneestä. Esikoisemme on pikkuveljen syntymän jälkeen nopeasti varttunut ja muuttunut vastuullisemmaksi. En nyt ole pystynyt viettämään paljoa aikaa vauvan kanssa, toisin kuin esikoisemme syntymän jälkeen.

Kiitos Innin lapsilla alkaa kohta kouluvuoden jälkimmäinen puolisko. Tästä lähtien joka vuosi kaksi lapsistamme tulee valmistumaan lukiosta (High School). Päätöskokeet pidetään ensi maaliskuussa. Joka päivä koulun jälkeen pojat saavat erityisvalmennusta. Toisin kuin Suomen täydellisessä koulutusjärjestelmässä, meidän täytyy kirjaimellisesti ostaa hyvälaatuinen opetus yksityisistä kouluista. Vaikka Vii-

sautta ja tietoa ei voi ostaa, lapset voivat tuntea huonommuutta, jolleivät he pääse hyvään yksityiseen kouluun tai valmennuskursseille (ja ne ovat kalliita).

Erityisesti kaupungeissa lukion päättökokeisiin valmistautuvat lapset saattavat viettää koko päivän aamuviidestä iltakahdeksaan eri valmennuskeskuksissa. Vanhemmat kuljettavat lapsiaan niiden välillä eivätkä ehdi syödäkään. Mielestäni tämä on naurettavaa ja suorastaan hulluutta - mutta tästä on tullut koulutuksen trendi Manipurissa, ja köyhien perheiden lapset kokevat jäävänsä ulkopuolelle. Meidänkin lapsiimme tämä kulttuuri vaikuttaa, ja vaikka kuinka puhuisimme heille järkeä, se ei auta. Jos olemme liian ankaria emmekä vie heitä valmennuksiin, he ajattelevat, ettemme tahdo käyttää rahaa heidän koulutukseensa.

Tasapainottaaksemme tätä olen päättänyt, että he saavat valmennusta vain jos tekevät läksyjen kanssa parhaansa, ja vain niissä aineissa, joissa suoriutuvat kohtalaisen heikosti. Kaksi keväällä valmistunutta poikaa saivat erityisopetusta matematiikassa ja fysiikassa. He ovat nyt yliopistoopintoihin valmistavassa koulutuksessa Imphalissa. Toinen heistä pääsi erittäin hyvään katoliseen yliopistoon. Olemme heistä onnellisia. He käyvät Kiitos Innissä silloin tällöin ja ovat hyvissä väleissä veljiensä (siis talon toisten lasten) kanssa. On mukavaa, että he käyvät kertomassa kokemuksistaan.

Ystävät, olemme jatkuvasti rukoilleet, että voisimme rakentaa lapsille uuden, suuremman makuusalin. Koko viime vuoden olemme neuvotelleet tästä yhden poliittisen johtajan kanssa (etäinen sukulainen, Mary Kom, ammatiltaan nyrkkeilijä). (Elinan kommentti: voitti pronssia Lontoon olympialaisissa) .Hän lupasi tätä varten rahoituksen valtiolta. Me odotimme ja odotimme ja melkein jo menetimme toivomme.

Jumalalle kiitos siitä, että vihdoin, ensi viikolla voimme aloittaa rakennusprojektin. Harmi kyllä emme saaneet rahoitusta niin suureen asuntolaan kuin olimme ehdottaneet. Suunnittelimme makuusalin kooksi 60x25 jalkaa (noin 18 x 8 metriä), ja meille myönnettiin 13 000 euroa. Epäilen ettemme saa rakennusta valmiiksi tällä budjetilla, mutta aloitamme rukoillen. Koen vahvasti että tämä on teidän rukoustenne ja siunaustenne ansiota!!! Halusin jakaa kanssanne nämä hyvät uutiset ja pyydän myös apuanne tässä työssä.

Lähetän/lähetämme teille jälleen rakkaat terveiset ja rukoukset. Pitäkää meihin yhteyttä rukouksessa ja kirjeitse!

Syyskuussa

Kom kiitti paketista, johon Vaaka ry:n ja muiden ystävien tuella oli koottu koulu-

reppuja, kyniä ja koulupukuun vaadittuja sukkia.

"Olen onnellisena, sydämestäni ja sielustani sitoutunut työhön kyläni pastorina - mutta vapaa-aikaa on kovin vähän. Haluaisin myös olla yhdessä vaimoni ja poikieni kanssa. Vauvalla on nyt ollut yskää, ja pyydän esirukousta hänen puolestaan.

Asuntolan rakentaminen alkoi, meillä on viisi työntekijää. Se tarkoittaa suurempaa työmäärää Kymille ja veljeni vaimolle, joka on tullut meitä auttamaan.

Jumala on ollut meille hyvä, sillä Kiitos Innin lapset ovat sairastaneet vähemmän kuin aiempina vuosina. Kymin ja lasten työn tulokset näkyvät nyt keittiöpuutarhassa. Saamme erilaisia hedelmiä läpi vuoden, ja lapset rakastavat niitä."

Terveisin,
Kom

Kom on pienen vuoristoheimon jäsen, papin poika Koillis-Intian Manipurin osavaltiosta. Manipurin ongelmia ovat mm. denguekuume, AIDS ja luonnonmullistukset, joita ilmaston lämpeneminen pahentaa. Osavaltion läpi kuljetetaan huumeita ja orjia (seksityöhön, tehtaisiin, kotiapulaisiksi). Eri väestöryhmät taistelevat viljelymaasta, korruption vuoksi viranomaisiin ei voi luottaa, armeija toimii väkivaltaisesti, ja muualla Intiassa ei-hindulaisia vähemmistöjä halveksitaan. Valtion kouluissa opetus on heikkotasoista, päteviä opettajia puuttuu.

Kom aloitti teologian opinnot Kalkutassa. Siellä Taizen veljet tutustuivat häneen ja kutsuivat hänen vuodeksi ekumeeniseen yhteisöönsä Ranskaan. Vuonna 2008 Kom lähetettiin muutamaksi viikoksi Suomeen solmimaan yhteyksiä ihmisten välille. Moni kiintyi vaatimattomaan ja huumorintajuiseen nuorukaiseen. Vaikka myöhemmin jatko-opinnot kovasti houkuttivat, Komin kutsumus oli tehdä työtä kotiseudun orpojen hyväksi.

Vuonna 2012 hän sai Sinapinsiemen ry:n kautta käyttöönsä Anna-Maija Raittilan Intian lapsille testamenttaamat varat. Omin käsin, parin ystävän ja sukulaisen kanssa Kom alkoi rakentaa lastenkotia, jonka nimeksi hän antoi Kiitos Inn, Kiitoksen majatalo. Eri heimoisia ja eri kielisiä lapsia oli keväällä 16; heitä tulisi koko ajan lisää, enemmän kuin mitä vaatimattomaan makuusaliin mahtuu. Lapsille kustannetaan koulutus hyvässä mutta kalliissa katolisessa koulussa. Komin työtoverina on hänen vaimonsa Kym. Tavoite on hiljalleen laajentaa taloa ja mahdollisesti myöhemmin perustaa oma koulu. Kom toivoo tukeamme, kaikkein eniten esirukousta, mutta mahdollisuuksien mukaan myös muuta apua.

SINAPINSIEMEN RY

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasien lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Etsimme Morbackan ja Ukinrannan jälkeen uusia toimintamuotoja, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaanisen ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizen hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemenlehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille: **sihteeri@sinapinsiemen.fi.**

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä
Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä (ensimmäinen julkaisu on juuri tullut uunista ulos!) ja kääntää mm. Taize-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys: **matti.kristola@evl.fi.**

Tiedotusryhmä
Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Tähän ryhmään etsitään uutta vetäjää. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com.**

Lehden toimituskunta
Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com**

Kansainvälinen diakoniaryhmä
Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja isä Cedriciin. Mukaan? Ota yhteys: **jarmo.rautiainen@iki.fi.**

Retriittiryhmä
Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retriittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys:
soili.juntumaa@gmail.com.

Taize-ryhmä
Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taize-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys:
krikallinen@gmail.com.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: **www.sinapinsiemen.fi**

Julkaisija:
Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna
puh. 050 5177 545
matleena.ikola@gmail.com

Taitto:
Jussi Jääskeläinen & Fanni Maliniemi
fanni.maliniemi@gmail.com

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset ja osoitteenmuutokset:
Riki Kuivalainen
Kisatie 6A 5
31760 Urjala
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 040-5814857 *(mieluiten tekstiviestit)*

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna

BA2
Itella Posti Oy

Itella Green

ISSN 1239 5889